

er den eneste, ad hvilken en Minister kan gaa, naar en Forandring er traengende noedvendig, og en saadan har viist sig at vere tilstede. Jeg maa derfor tilstaa, at skjøndt jeg meget vel kunde vide, at der var flere heri Salen, som kunde have ønsket, at man helt havde ophævet Baisenhuset, i har jeg dog staaet i den Formening, at man vilde finde det hensigtsmæssigt at gaa den Vej, at bringe det dertil, at en Fordeling af disse Midler, som efterhaanden kunne forøges ved forskjellige kongelige Resolutioner, kan foretages i Landet, hvor de kunne udøve en god og heldbringende Virksomhed, og tillige kunne bevare en vis Forbindelse med Baisenhuset som Modersstiftelse, som kunde være af stor Betydning. Naar dette nu tillige fik en ingenlunde pragtfuld Bygning, men en Bygning, som paa en ganske anden og simple Maade end den tidligere kunde fyldestgjøre de Krav, der mere og mere blive stillede til den, og naar dertil kommer, at Kommunen har viist Imødekommen ved at staae Plads til en saadan Bygning, saa er jeg gaaet ud fra, at jeg har handlet overensstemmende med, hvad Sagens Natur krævede, og en Minister kan dog ikke forandre sin Overbevisning, som han bestemte og udtrykkelig har udtalt, fordi Andre ere af en modsat Overbevisning; det tror jeg, at skulde Thinget at udtale. For Dvrigt antager jeg, at det vil vise sig, at det er en heldig og velsignelsesrig Udvikling, Sagen har faaet; men skulde det Modsatte vise sig, eller skulde der komme en Tid, hvor denne Institution kom til at henhøre under Rigsdagens Afgjørelse, og skulde en Regering komme til den Gufjendelse, at man skulde forandre den, saa er Altsammen ikke saa stor ved den trufne Ordning; thi jeg holder mig overbevist om, at den Bygning, som der her er Spørgsmaal om, paa det Sted og under de Betingelser, som her foreligge, ikke vil være nogen Byrde for Stiftelsen, selv om man vilde tænke sig en Fremtid, hvor en Forandring var fornøden.

Sjörning: Jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan se rettere, end at den høitærede Minister i denne Henseende viser en Mangel paa Imødekommen, som jeg meget beklager. Baisenhusets Omordning er en Sag, som har ligget Folkethinget og navnlig dets Finantsudvalg paa Sinde i en Række af Aar, og det er fra os, at Initiativet hertil er taget. Vi have været saa heldige at faae flere Ministre efter hinanden — navnlig flere Justitsministre — til at erkjende, at det, som vi ankede over i Henseende til denne Anstalt, var rigtig, samt til paa forskjellige Maade at komme vore Ansøufelser imøde. Jeg mener ikke nogen Tvivl om, at naar den høitærede Minister ifjor udvirkede Resolutionen af 1ste Juli, har han ogsaa ment derved at komme vor Ansøufelse imøde og at ville forsøge en Omordning af Baisenhuset, som mere svarede til det, som Baisenhuset skulde være efter sin oprindelige Bestemmelse, nemlig en Velgjørenhedsanstalt for

hele Landet. Det kan imidlertid ikke negtes, at denne Omordning efter Udvalgets Mening ikke er heldig. Vi kræve just ikke, at det skal ske ved Lov. Vi have ikke Noget imod, at Sagen vedbliver at behandles administrativt, men vi kræve, eller i alt Fald vi vente — og det have vi haft Grund til at vente — at Regeringen her vil bestræbe sig for at komme i Overensstemmelse med Folkethinget. Det, som vi nu ønske, er jo blot, at den høitærede Minister vil udtætte Byggeforetagendet og foreløbig sætte det i Bero, indtil en nærmere Overveielse kan ske, saaledes at en anden Ordning end den, som Resolutionen af 1ste Juli hjemler, ikke bliver præjudiceret. Jeg synes, at denne korte Udsættelse kunde den høitærede Minister gjerne være gaaet ind paa. Det er dog virkelig ikke nu nogen heldig Tid at begynde store Byggeforetagender paa. I Dvrigt skal jeg minde om, at der jo rimeligvis vil blive nedsat en parlamentarisk Kommission til at overveie forskjellige Instituters og Stiftelsers Retstilling og Virksomhed, derunder ogsaa Baisenhusets, og hvis det sker, hvad den nærmeste Fremtid vil kunne vise os, vil det dog, antager jeg, blive noedvendigt at stille dette Byggeforetagende i Bero; her er jo nemlig Tale om en offentlig Stiftelse, og selv med Hensyn til Ballo og Bemmetofte, der betragtedes som private Stiftelser, erkjendte man, at yderligere Udvikler skulde stilles i Bero, saalænge den parlamentariske Kommission sad.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg er hange for, at der er en Misforstaaelse mellem den ærede sidste Taler og mig, naar han mente, at det var underligt, om der ikke fra Ministeriets Side blev taget Hensyn til de Ytringer, som kom frem fra Folkethingets eller Udvalgets Side om en saadan Sag, som i Dvrigt stod under Ministerens Omraade. Det har aldrig været min Agt at negte dette; tværtimod ligger det i, hvad jeg har sagt tidligere, at jeg har søgt, saavidt jeg troede at kunne forene det med mine Ansøufelser, at imødekomme de Ønsker, som ere fremkomne i denne Retning. Navnlig har jeg sagt, hvad jeg skal fastholde, at jeg i en ganske anden Grad end den tidligere Minister, om hvem der har været Tale, har taget Hensyn til Udvalgets og til Thingets Ytringer; thi den Afgjørelse, der skete i 1869, gik i en ganske modsat Retning af disse og af de Hensyn, som jeg har taget. Baisenhuset har ofte været omtalt her i andre Retninger og var, saavidt jeg veed, sidst Gjenstand for Forhandling i Anledning af Bibelselskabs- og Psalmebogprivilegiet, og hvad hermed staaer i Forbindelse. Det er i den Anledning og, som det maaske ikke er ubekjendt, ogsaa paa mange andre Maader, siden Baisenhuset er kommet under mit Omraade, at jeg har søgt at komme de Ansøufelser imøde, som have gjort sig gjældende her i Thinget, og